

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH

ročník XXXI | číslo 1 | neděle 2. února 2020

Obsah čísla

Jak začínal Farní občasník

Stručně z historie

Otec arcibiskup nás zdraví

Informovat je důležité

Juhúú, pořád ho máme

Milosti v ohrožení života

Vyúčtování rekonstrukce

Udílené svátosti v roce 2019

Z jednání pastorační rady

Bible – jen dobré zprávy

Předvánoční zamyšlení

Pohlazení ze Skoronice

Co přinesl vánoční den

Česká mše vánoční

Dvacetkrát s Tříkrálovkou

Tříkrálová mozaika

Osmisměrka pro děti

Farní občasník všem na vrata

Asi všichni víme, že sv. Florián je patronem hasičů, že sv. Antoníček je přímluvcem při hledání ztracených věcí a sv. Don Bosco má pod palcem mládež. Ale méně už je známo, že sv. František Saleský, jehož svátek jsme si připomněli 24. ledna, je patronem novinářů. Má tedy vztah nejen k práci žurnalistů, ale i ke sdělovacím prostředkům obecně a také k našemu Farnímu občasníku. A v úterý 4. února, krátce po svátku tohoto světce, si budeme připomínat jedno velké výročí. Uplyne 30 let ode dne, kdy otrokovický farní zpravodaj vyšel poprvé.

Sv. František je považován za vynálezce letáků. Přibíjel je na vrata svých spoluobčanů a šířil tak základní pravdy katolické víry v regionu, kde žil. Pro naši farnost je Farní občasník také letákem, který posíláme mezi ty, kterým je víra více či méně lhostejná. Mnohem více ho však šíříme mezi nás, farníky, kde je to hodně potřeba.

Farní občasník je u nás cestou, jak opustit své zahleděné já, jak vyjít z bubliny společenství, které navštěvují, jak narušit uzavřenost naší farnosti a církve, o kterou jsme se často sami přičinili. Zasypává příkopy, hloubené po desetiletí, bourá důmyslně budované hradby a spojuje jednotlivé části naší farnosti rozdělené nejen železnicemi, silnicemi a řekami, ale i penězi, nemocemi či věkem.

Každá informace nebo zpráva, kterou přinese, je nabídkou a projevem zájmu o ostatní. Náš arcibiskup říká, že farní časopis pomáhá budovat farní společenství. Není to podnětný úkol? A tak vás chci pozvat: nejen ke čtení Farního občasníku, který od tohoto čísla bude mít novou grafickou úpravu, ale i k jeho budování nebo jeho podpoře – myšlenkou, slovem i skutkem.

Asi jen málokdo z nás by chtěl přibíjet na vrata našich spoluobčanů evangelizační letáky, ale výzva podílet se na přípravě Farního občasníku, aby přetrval dalších 30 let, je velkým úkolem pro nás všechny. I pro ty, kteří se sice nechťejí zrovna stát svatými, ale chtějí jen něco pořádně udělat. ■

Pavel Ludvík

Jak začínal Farní občasník sv. Michaela

Psal se leden 1990, asi dva měsíce po sametové revoluci, a náš pan farář P. Vojtěch Šíma se mě jednoho krásného dne zeptal: „Tak kdy už začneš vydávat farní časopis?“ Když se dělá revoluce, musí se to dělat rychle, i když s chybami. Proto několik dní poté, v neděli 4. února, vyšlo první číslo Farního občasníku sv. Michaela v nákladu asi 200 kusů. Samozřejmě tam bylo mnoho jazykových chyb, ale věřící ho přivítali milosrdně a s nadšením. Byl to jeden z posledních samizdatů vyrobených ještě „na kolení“. To znamená napsaný na psacím stroji na rozmnožovací blánu a natištěný doma na rozmnožovacím rámečku, stejně jako např. Křesťanské obzory, které jsem v době totality vytvářel spolu s Augustinem Navrátilem. Nicméně po skončení totalitního režimu to byl jeden z prvních farních časopisů na Moravě, ne-li úplně první.

Brzy poté, co vyšla první čísla, nabídl otec Vojtěch velkoryse k dispozici téměř všechny sklepní prostory na faře, z nichž se muselo vyklidit např. uhlí, dřevo a další sklepní „nepořádek“. V jedné místnosti byla zřízena knihovna, ve druhé byl vybudován charitní šatník pro nově vznikající Charitu sv. Anežky. Největší radost mi však otec Vojtěch udělal pořízením cyklostylu. Na něm se FOM ve sklepní knihovně tisk již v nákladu kolem 450 kusů. V roce 1990 vyšlo celkem 11 čísel, v dalším již 19, což při hektických událostech prvních roků svobody bylo neskutečné. Později se uvolnila místnost kaplanky na dvoře, proto se cyklostyl přestěhoval sem, ale text na rozmnožovací blánu jsem psal stále doma. První dvě čísla měla v logu „panáčka“ podle vzoru Občanského fóra. Ve třetím čísle se objevilo nové, modernější logo umístěné v kříži, jehož autorkou byla paní učitelka Jindřiška Novotná. „Panáček“ však v logu

zůstal. Nebylo těžké sehnat příspěvky od farníků. Dopisovatelé se však zpočátku kvůli obavám podepisovali pouze jménem nebo pseudonymem. Odvážní a věrní přispěvatelé byli tehdy především Ing. Antonín Galatík, Josef Honzík, RNDr. Jaroslav Březina, Pavel Čech, Helena Míková, Josef Pala, Stanislav Šibrava, Jitka Čechová, Josef Malota, Stanislav Knapěk aj. Honza Kropáč obohatil mnoho vydání svými specifickými kresbami pomocí špendlíku. S kompletací čísel pomáhaly také naše i děti od Čechů. Obsah FOMu, kromě pravidelného oslovení farníků panem farářem, tvořily příspěvky nově založeného Občanského fóra křesťanů a iniciativy pro stavbu kostela, dále zprávy Křesťanské pomoci a později Charity, mimo jiné informace z poutí do zahraničí, pravidelný přehled nových knih ve farní knihovně, seriál na pokračování, Slovo života, farní zprávy a časem i duchovní příspěvky k zamyšlení od farníků. První roky tvořili redakci kromě otce Vojtěcha a mě také Pavel Čech, Ing. Tomáš Holčík a Jindřich Zouhar.

Je opravdu velmi obtížné si vzpomenout na všechny momenty a události, na všechny ty pomocníky, spolupracovníky a dobrodince, vždyť je to 30 dlouhých let. Největší překážkou nezakalených vzpomínek však je hektická a vzrušená doba po pádu komunistické totality. Vždyť kolik to bylo najednou ohromných změn na každém kroku a ve všech oblastech života! Kolik to bylo najednou nových pozoruhodných pořadů v televizi a v rádiu, které se 40 let nesměly vysílat.

Nakonec mám však pro vás všechny dobrou zprávu. Bůh o všem ví, všechno si pamatuje a na nikoho, ani na žádný dobrý skutek nezapomene! ■

Pavel Záleský

Stručná historie našeho farního zpravodaje

1990: První číslo vychází 4. února 1990, šéfredaktorem je Pavel Záleský. FOM používá formát A4, je psán na stroji a má tmavomodrou obálku.

1991: FOM končí se zprávami o bouřlivém vývoji společnosti a orientuje se pouze na život farnosti.

1992: Modrá obálka se mění na bílou, na které více vyniká kreslená hlavička.

1993: Dochází ke zkvalitnění tisku a vychází první FOMÍK – příloha pro děti a mládež. Na konci roku vedení redakce přebírá Alois Orlita.

1994: Končí tisk na cyklostylu, začíná zpracování na počítači a formát se mění na A5.

1995: Ve FOMu se objevuje první fotka.

1996: Dochází ke zkrácení původního názvu „Farní občasník sv. Michaela“ na „Farní občasník“.

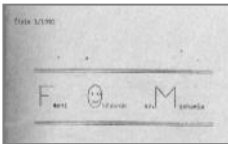
1998: Z redakční rady odchází o. Vojtěch Šíma, který dal podnět k vydávání zpravodaje.

2000: Do obsahu se poprvé zařazují zápisy pastorační rady.

2006: Vedení redakce se ujímá Pavel Ludvík, FOM po dva roky slouží i jako zpravodaj pro farnost Pohořelice.

2008: Vychází první FOM speciál. Tato zvláštní čísla s přehledem aktivit farnosti byla připravována až do roku 2018.

2009: Proběhla výrazná změna obálky i grafické úpravy čísel.

Část titulní strany 1. čísla Farního občasníku z roku 1990. Celá obálka je z důvodu tmavomodrého papíru a málo kvalitního tisku nereprodukovatelná.

Titulní strana čísla 3 z roku 1990.

Titulní strana 1994

Titulní strana 1996

Titulní strana 2006

Titulní strana 2009

Jak se físklo úplně první číslo

Už asi 25 let se FOM připravuje na počítači a tiskne v tiskárně, před tím to bylo na cyklostylu. Úplně první čísla však šla z rozmnožovacího rámečku (viz foto), který se používal za totality na tajnou domácí výrobu samizdatů.

Text bylo nejprve nutno přepsat pomocí psacího stroje na rozmnožovací matici přes kopírovací folii. Pak se na speciální dřevěný rámeček potažený látkou z rolety nanasla barva, špendlíky se připevnila matrice a odtrhl se spodní podkladový papírový arch s kopírovací fólií. Pod rámeček se uložil balík papíru, rámeček se sklopil a nahoře se přejel válečkem. Tím barva protekla přes matici a obtiskla se na kancelářský papír.

Z rámečku se vyjmula natíštěná stránka, asi po 10 až 20 kusech se musel rámeček znovu natířit barvou, a tak pořád dál. Tímto způsobem se tisklo zhruba 250 výtisků v rozsahu asi 10 až 15 stran. ■

Pavel Záleský

Otec arcibiskup zdraví Farní občasník

K 30. výročí vašeho zpravodaje vám především gratuluji a při té příležitosti děkuji všem, kteří se za tu dobu o časopis starali a zapojili se do jeho tvorby. Na farním časopise vidím jako nejceněnější to, že je projevem života společenství a současně také nástrojem, který společenství buduje. Ve farnosti je běžně mnoho různých společenství, která mají svůj život, ale teprve jejich spolupráce vytváří farnost, která je společenstvím malých společenství. Ty se musejí sdílet a spolupracovat.

Zachovat si svou originalitu, ale zároveň ji darovat většímu společenství.

Pokud jednotlivá zrna nedají k dispozici svou kvalitu, ale zůstanou uzavřená do své slupky, neupečete z nich dort. Tak záleží na kvalitě

jednotlivce i jeho ochotě se darovat kvalita malého společenství, ale podobně kvalita farnosti závisí na kvalitě malých společenství a jejich ochotě sloužit celku svým způsobem, ale bez snahy předělávat všechny podle svého.

Z tohoto pohledu není důležitá forma zpravodaje. Zda je na papíře či na internetu. Ale vzhledem k tomu, že všichni neuzívají internet, nemáme právo je odepstat. Každý je pro nás důležitý. Pokud jsou síly, může být časopis v obou formách.

Případný pocit marnosti při jejich právě berte jen jako pokušení, které je třeba překonat. Všude nevidíme plody své práce hned. Vychovatelům se taky někdy zdá námaha zbytečná. Krize může být i znamením obratu k lepšímu. Pokuste se zapojit lidi s jiným pohledem a nebojte se změny, ke které dojdete při společném hledání nových cest. Podmínku úspěšnosti vidím v ochotě sloužit a být v lásce. Pak můžeme počítat s vedením Ducha Svatého.

Všem ze srdce žehná

+Jan Graubner

Informovat místní farní společenství je velmi důležité

Rozhovor při příležitosti 30. výročí vydání prvního čísla otrokovického Farního občasníku nám poskytla paní Monika Klimentová, tisková mluvčí České biskupské konference.

Co obnáší vaše práce vedoucí tiskového střediska ČBK?

Práce na tiskovém středisku je poměrně různorodá a dělí se do několika oblastí. Tou první je jakýsi mediální servis pro biskupy, kněze a další zájemce, kteří sledují mediální dění v církvi. Každý den posíláme monitoring zpráv, které se týkají církevního prostředí doma i ve světě. Zároveň také vydáváme vlastní zprávy na web cirkev.cz, spravujeme sociální sítě a také komunikujeme s novináři, vydáváme tiskové zprávy, organizujeme tiskové konference, press tripy nebo pouze odpovídáme na jejich dotazy. Zkrátka se nenudíme, je toho poměrně dost.

Proč má ČBK vlastní tiskové středisko? Jaký význam mají média pro církve a pro jednotlivá farní společenství?

Tiskové středisko má mít každá biskupská konference, je to povinnost daná přímo papežskými dokumenty. Ale také každá diecéze by měla mít svého mluvčího. Média jsou pro církve velmi důležitá. Je samozřejmě dobré, pokud se o církvi a jejích představitelích píše v tzv. světských médiích, ale když sama církve má svá vlastní média, a to na všech úrovních, (např. zřizovatelem Katolického týdeníku je Česká biskupská konference), kterými může informovat o dění. Současně také je to forma pro evangelizaci a předávání víry. Farní občasníky jsou na nižší úrovni to, co je třeba v diecézi diecézní zpravodaj. Informují místní společenství o dění ve farnosti, což je nesmírně důležité.

Za jak důležité považují biskupové farní zpravodaje?

Myslím, že velmi. Vůbec nevdá, že je vytváří amatéři, ale jde o to, že se to vůbec ve farnosti děje. Je to důležitý prvek pro život farníků. Má roli nejen informační, ale i katechetickou a pastorační. Takže to tvoří významnou součást farnosti. Nehledě na to, že to také lidi stmeluje, protože se při přípravě musí sejít, dohodnout, o čem budou psát atd.

Má i v době internetu nějaký význam tištěné farní periodikum?

Tištěná média celkově v dnešní době zaznamenávají úpadek díky internetu, protože je vše online. Myslím si, že tištěné farní periodikum vždy bude mít svůj význam. Já osobně si farní zpravodaj vždy ráda vezmu a přečtu ho – jak se říká – od A do Z.

U nás se snažíme o původní autorskou tvorbu, se všemi nectnostmi a problémy. Neklademe si příliš velké cíle?

Člověk vždy musí mít vyšší cíle. Je dobře, že si je dáváte. Samozřejmě v reálu je pak důležité, abyste na ty „vyšší cíle“ měli kapacitu, stíhali uzávěrky a udržovali si určitou kvalitu. Ale rozhodně je to dobře! Soupis informací a pozvánek je dobrý, ale pokud váš zpravodaj koncipujete i jako magazín, je to určitě pro čtenáře daleko zajímavější, o to raději si váš zpravodaj budou číst.

Máte v Bibli nějaké místo, které se vztahuje k vaší práci a které by mohlo být povzbuzením i pro autory FOMU?

Mt, 5, (14-16) Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí

vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích. Tohle by mohlo být pro nás inspirací, protože naším posláním je šířit

světlo do celého světa. Přeji všem vašim autorům radost z jejich práce a mnoho úspěchů v novém roce. ■

Připravil Pavel Ludvík

Juhúú, pořád ho máme aneb Občasník ne ledajaký!

Zřejmě mu už dávno nepatří jméno Občasník, jelikož díky šéfredaktorovi Pavlovi vychází úplně pravidelně sedmkrát do roka. Možná vychází příliš pravidelně, příliš dlouho a my jej bereme jako úplnou samozřejmost. Jednou za dva měsíce si jej vezmeme u východu z kostela a po nedělním obědě se čte docela sám. Až se divíme, že už jsme na poslední stránce. U nás pak ještě nastupují děti a svádí bitvu, kdo bude luštit na posledních stránkách. Žádná samozřejmost to, milý farníku, není!

Když se rozhlédneme po okolních farnostech, často nic podobného nenajdeme. V poslední době dokonce skončilo vydávání farního zpravodaje v Malenovicích či Hulíně. Pokud se nemýlím, tak jsme v okolí spolu se Zlínem úplnou výjimkou.

Mnohé farní zpravodaje, zvláště pokud vycházejí příliš často, se obsahem nápadně podobají spíše úřednímu věstníku. Zato u nás čteme o aktuálních tématech, prožitých akcích či rozhovory nejen s našimi farníky (např. kostelníci, pan jáhen Orlita, o prožívání Vánoc v našich školách...). Upřímně

se skláním nad výbornými tematickými čísly – jen v minulém roce to byla témata o bezdomovectví, předávání víry, 30. výročí sametové revoluce. Vždy se jedná o výborný nápad a zajímavé pojetí, které jinde nenajdeme.

Myslím, že náš Farní občasník je možná i první farní zpravodaj, který už dva tři měsíce po revoluci začal vycházet. A jeden z mála, který vychází i po třiceti letech. Nepochybně proto, že máme mezi sebou lidi, jimž občasník není lhostejný, vymýšlí témata, oslovují potenciální autory, připravují čísla nebo píšou zajímavé příspěvky. Čím více lidí přispívá, tím je obsah pestřejší. Vždy jsem příjemně překvapen příspěvkem od farníka, který nepíše často, nebo píše úplně poprvé. V dnešní rychlé době není obvyklé, že lidé vyjdou ze sebe, napíší něco o tom, co prožili, co si myslí anebo proto, aby obohatili druhé. Buďme za to rádi a občas přiložme ruku k dílu a ke klávesnici. ■

Zbyněk Vacl

Jaké jsou nám nabízeny milosti v ohrožení života?

Chtěl bych reagovat na to, že 10 zesnulých se nedočkalo možnosti mít v poslední chvíli u sebe kněze. Přitom právě v okamžiku ohrožení života může kněz udělit rozhrěšení po sejmutí trestů rovněž u těch, kteří do nich z různých důvodů upadli. Navíc udílí plnomocné odpuštění i za prominutí trestů za hříchy. Církev bohatě rozdává z pokladů, které jí Kristus svěřil tzv. mocí klíčů. Vychází přitom z Písma, kde v evangeliu sv. Matouše

16, 18-19 najdeme: „A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co odmítneš na zemi, bude odmítnuto v nebi, a co přijmeš na zemi, bude přijato v nebi.“ Jak se připravujeme na odchod z tohoto světa? Vědí např. naši nejbližší, že toužím v ohrožení života po pomazání nemocných? ■

O. Pavel Šupol

Aktuální přehled farních zpráv

Vyúčtování rekonstrukce střechy starého kostela

Po dokončení rekonstrukce a zaplacení všech faktur přinášíme celkové vyúčtování rekonstrukce.

Náklady:

V roce 2018 jsme zaplatili: 13. 7. za průzkum a zaměření střechy 31 000 Kč, 22. 10. za projekt rekonstrukce střechy 54 878 Kč.

V roce 2019 byla rekonstrukce provedena a celkově jsme zaplatili:

31. 1. stavební povolení 5 000 Kč, 5. 6. první faktura Stak-D 141 300 Kč, 28. 6. druhá faktura Stak-D 842 450 Kč, 5. 8. třetí faktura Stak-D 471 752 Kč, 20. 8. čtvrtá faktura Stak-D 729 268 Kč, 15. 8. autorský dozor

projektanta 3 400 Kč, 12. 9. činnost koordinátora BOZP 6 990 Kč, 24. 10. stavební dozor 8 050 Kč.

Celkové náklady od prvotního průzkumu až po samotné provedení rekonstrukce jsou 2 294 088 Kč.

Získané finanční prostředky:

(Stav k 12. lednu 2020)

Dotace města 500 000 Kč, sbírky 573 960 Kč, dary 509 525 Kč, kasičky 81 405 Kč.

Zbývající částka na pokrytí nákladů činí 629 198 Kč.

Všem, kdo jakkoliv přispíváte, chci ze srdce poděkovat. ■

Z jednání pastorační a ekonomické rady

Pastorační rada

Pravidelně procházíme kalendář událostí ve farnosti s tím, kdo zajistí vše potřebné k jejich zdárnému průběhu.

Dopředu jsme se zamýšleli nad podobou oslav 25. výročí posvěcení kostela sv. Vojtěcha. Již teď si můžete poznačit do svých diářů, že v sobotu 18. 4. v 10 hodin proběhne mše sv. za účasti rodáků i kněží působících v Otrokovicích. Hlavním kazatelem bude o. Vojtěch Šíma. Odpoledne bude oslava pokračovat farním setkáním na sokolovně. Na nedělní mši v 10.30 je pozván biskup. Odpoledne pak ve spolupráci s městem v rámci městské akce Vítání jara a v rámci oslav výročí posvěcení

kostela vystoupí zpěvák Pavel Helan.

Ekonomická rada

Společně probíráme další možnosti k získání peněz na proběhlé i budoucí nutné opravy. Rozhodli jsme se pro výměnu již dožívajícího plynového kotle v přístavbě fary. Zamýšlíme se také nad nutnou rekonstrukcí staré části fary, která byla naposledy přestavěna v roce 1972, v roce 1986 byl zaveden plyn, ale na další opravy s ohledem na stavbu kostela a přístavbu fary již nedošlo. Např. okna do dvora při letních bouřích protékala. Rovněž došlo k několikerému vážnému zkratu elektřiny, která je v havarijním stavu. ■

Udílené svátosti v naší farnosti v roce 2019

V loňském roce byly v naší farnosti uděleny tyto svátosti. Křtů bylo celkem 23, z toho 19 z naší farnosti. Mezi pokřtěnými bylo také 5 dospělých. 1. svatě přijímání přijalo 12 dětí a 7 dospělých. Církevní sňatek uzavřely 4 páry a u 1 páru došlo k církevnímu zplnění sňatku. K věčnému odpočinku jsme při církevních obřadech doprovodili 21 zesnulých, z toho

11 bylo zaopatřeno svátostmi. Svátost nemocných přijalo celkem 162 věřících, z toho 46 individuálně a ostatní při společném pomazání nemocných. ■

Křty a pohřby za poslední období

Křty: Michael Zálešák, Artur Josef Šarbel Vyoral, Matěj Zlámal

Pohřby: Anna Utinková, Eva Popelková, Jana Šibravová, Bohumír Fukal

Vzpomínáme na Vánoce

Předvánoční zamyšlení: Tak je to v nebi!

Je pondělí a zítra bude Štědrý den. Supermarkety praskají ve švech a doma čeká zřejmě každého, obzvlášť pracující rodiče, ještě plno příprav na svátky. Mé kroky směřují, co možná nejrychleji, k suterénu kostela. Už jsem měla být na zkoušce na Živý betlém, kde mám malou roličku. Pospíchám kolem Dřevnice, která vypadá jako po jarním tání, vydatně prší a předpověď s hezkým počasím nepočítá.

Před kostelem hoši s tatíky chystají pádium, jsou mokří až „na dřev“. V suterénu se pod vedením Marty rozjíždí zkouška programu. Marta to drží pevně v rukou. Katka sleduje, jestli všechno probíhá podle scénáře, který do poslední tečky přichystala. Anděl si zaletí vyzkoušet „přelet“ a Ježíškovi se líbí, jak se učí uklouznout. Doce-la si to užíváme, i přes tu slotu venku.

Po zkoušce zajdu do kostela pro Betlémské světlo. Najednou oněmím úžasem... Slyším ticho, cítím pronikavou vůni jehličí. Kostel se skvěje čistotou, je nádher-ně vyzdobený, jesličky připravené, bílé

květiny před oltářem korunuji tu krásu. To všechno stihli obětavci už ráno! Ztemnělý prostor chrámu prosvětluje věčné světlo a jezadu září Betlémské světlo. Jako by si podávaly ruce, jako by se prolínaly. Napadne mě: „Tak je to v nebi!“ Neumím si ani představit, že by tam mohlo být ještě krásněji.

Doma pak chci chystat betlém, ale má-me problém, nemůžeme najít darované dřevěné postavičky. Všechno obracíme vzhůru nohama. Uf. Nakonec je objevíme. Loni jsme je totiž uklidili poctivě. Teď můžu jít klidně spát.

Večer jenom děkuji. Děkuji za všechny, kteří obětovali kus svého času pro jiné, aby jim bylo dobře, aby krásně prožili svátky Ježíšova narození. Ať už to bylo jakýmkoli způsobem. Děkuji za jejich obětavost, energii, čas a talent. Ať jim dobrý Bůh žehná. Děkuji i těm, kdo už fyzicky nic nemohli (a tolik by chtěli) a všechno promodlili. ■

Marie Čechová

Pohlazení od Děcek ze Skoroníc

V neděli 5. ledna odpoledne nás potěšily a pohladily svým vystoupením děti ze Skoroníc. Vystoupení bylo neobvyklé, plné tradic, písní a říkanek, které k adventu, vánočnímu času a novému roku patří. Každý z nás někdy rád sní a rád se vrací do dětství, kdy bylo ještě vše tak čisté a nenarušené touto konzumní dobou. Nebyly počítače, televize, lidé byli odkázáni sami na sebe a vzájemnou komunikaci. Tato velká událost, zrození Krista, sbližovala přirozeně lidí stejného smýšlení a v tradicích se kreativité meze nekladly.

Tyto umělecky nadané děti, které obětují jistě všechnen volný čas nacvičováním a vystoupením, nám daly možnost vrátit se ve vzpomínkách do dětství, do prvních

slováckých vesnic a ukázaly nám jak to na takové dědině v tento požehnaný čas vypadalo.

Je velké štěstí, že si v dnešní době ještě lidé zachovávají své tradice, kroje, zpěvy, víru v Boha a také lidskost, která k tomu všemu patří.

Myslím, že všude jsou lidé dobří a mě-ně dobří, ale na Moravě jsme ještě všichni nevyhnali Boha z chalup a proto je tu u nás tak dobře.

Mějme velkou radost z toho, že nám prostory našeho velkého kostela umožňují taková vystoupení a setkávání uskutečňovat a my díky tomu můžeme společně prožívat nejen krásný vánoční čas. ■

Jana Arbanová

Co všechno přinesl jeden vánoční den

Letošní Vánoce pro mě byly velmi hektické. Zároveň ale musím říct, že to byly ty nejkrásnější svátky, které jsem kdy prožil. Opět se v naší farnosti konala akce Živý betlém. Pro mě mnoho těžkých týdnů příprav, které byly opravdu velmi náročné. V průběhu samotné akce jsem ale zažil spoustu nečekaných setkání s lidmi, se kterými mám možnost se setkávat během mé pracovní činnosti na Charitě.

Hned ráno, v době vrcholení příprav na odpolední program, kolem mě prošel hoch, který mi byl nějak povědomý. Když jsem jej oslovil, odkud že se známe, řekl mi: „Chodil jsem za vámi do Klubu volného času!“. Hned mi to bylo jasné. Byl to kamarád syna jedné naší klientky Terénní služby rodinám s dětmi. Měl jsem opravdu velkou radost, že si na mě tento hoch vzpomněl. To ale ještě ani zdaleka nebylo všechno, co mě tento den mělo potkat. V průběhu posledních příprav těsně před začátkem samotného programu jsem zahlédl skupinku lidí, které znám z Terénní služby Samaritán. Byla to skupinka lidí bez domova, kterým mojí milí kolegové pomáhají přímo v terénu v jejich nelehkém údelu. I jim stálo za to přijít se alespoň na chvíli potěšit z vánočního příběhu plného radosti a naděje. O něco později ve skupin-

ce přicházejících lidí zahlédnu pána, který vezl na invalidním vozíku nemocnou ženu. Až po chvíli jsem si uvědomil, že tento muž byl u nás na Půjčovně kompenzačních pomůcek těsně před Vánocemi půjčit právě tento vozíček pro svou maminku, aby si ji mohl na svátky vzít k sobě domů.

To už vrcholil samotný program. Po jeho konci jsem se vydal do kostela k jesličkám. A k mému velkému úžasu tam vidím jednoho našeho klienta Charitního domova, jehož tam na invalidním vozíčku přivezla naše dobrovolnice. Jeho tvář zdobil nádherný rozzářený úsměv. Následuje chvíle srdečného vítání s přáním pozhledných svátků. V tu chvíli za sebou slyším známý hlas. Ohlédnu se a už mě vítá další známá tvář – klientka z našeho Nového domova (azylový dům pro matky v tísní). Spolu se svým malým synkem zavítala k jesličkám a z její usměvavé tváře lze vyčíst radost a nadšení.

V mých očích se po zbytek dne leskly slzy dojetí. Je krásné, kolika lidem v jejich těžkých situacích jsme díky jednomu vánočnímu odpolední mohli udělat radost. Velké díky všem, kdo jste se o to zasloužili, vždyť díky vám se mohl Ježíš narodit do srdcí těch nejpotřebnějších! ■

Jan Žalčík

Vánoční besídka v Kvítkovicích

Letošní vánoční besídku jsme všichni zahájili zpěvem koledy „Sem pastýři pospíchejme“. Na začátek nás přivítala Martina slovy: „Pohlédněme do jesliček, pokloňme se narozenému Ježíškovi, oslavme ho naší přítomností a zpěvem.“ Pak pokračovala: „Nedávno jsem do ruky vzala slovník a hledala slovo besídka. A dozvěděla jsem se, že je to vlastně setkání dětí a všech lidí dobré vůle, kteří se scházejí, aby učinili radostnými lidi kolem sebe.“

A i když v Kvítkovicích v kostele nemáme skoro žádné děti, vždycky se na-

jdou ti, kteří se sem rádi vrací, ti, kteří zde prožili své dětství nebo tu mají své babičky a dědečky, ti, kteří sem zavítají jen příležitostně nebo mají právě tu dobrou vůli a ochotu přijít a udělat radost Bohu i druhým.

Radost nám udělaly děti, které hrály na flétny a klarinet koledy, malé zpěvačky, které nám zazpívaly několik vánočních koled, a Daník, jenž nám přednesl básničku. Děkuji všem účinkujícím! Prožili jsme pěkné sváteční odpoledne. ■

Jarmila Lacigová

Česká mše vánoční ve farním kostele

Na svátek Svaté rodiny jsem se vydala na koncert našeho chrámového sboru, který přednesl Českou mši vánoční od Jakuba Jana Ryby. Byla jsem zvědavá na srovnání se Zlínskou filharmonií, u které mám toto dílo naposloucháno několik let po sobě. Laťka tedy byla nastavena velmi vysoko. Když zazněly první známé tóny a hlasy, zaplavil mě úžas. Říkala jsem si: „Toto je náš chrámový sbor?“ Kdybych hudebníky a zpěváky neviděla na plátně, myslela bych si, že na kúru hostuje nějaké profesionální hudební těleso. Chtěla bych touto cestou poděkovat hudebníkům, só-

listům, celému sboru a zvláště paní Kvasnicové. Můj velký osobní obdiv patří Ivě Vítkové za to, jak vyzpívávala i ty nejnáročnější sopránové partie – smekám klobouk. Všichni hráli a zpívali z lásky a k oslavě Boží. A bylo to poznat. Koncert byl nezapomenutelný, byl to pro mě hluboký a krásný zážitek. Myslím, že každý z nás diváků odcházel domů bohatší o radost z Boží lásky k nám. Té Lásky, která se kvůli nám narodila v chudém chlévě a později i v srdci každého pokřtěného. ■

Michaela Kocháňová

Ze života turistických oddílů mládeže

■ 28. prosince jsme spálili něco málo z vánočních kalorií při tradičním výslapu na Hostýn. Cestou jsme si zahráli i několik her, nahore se zúčastnili mše svaté a zahráli se výbornou polévkou.

■ Na silvestra jsme vyrazili na pochod od malenovického hradu ke Svaté vodě. Téma celé akce bylo „Kurz přežití“, proto jsme

po cestě například museli rozdělat oheň bez použití sirek nebo si postavit přístřešek.

■ V noci z 16. na 17. ledna skupinka Žabek přespala v klubovně. Celý večer sbíraly indicie, díky kterým se jim ráno podařilo odhalit a dopadnout zdejšího mafiánského šéfa. ■

V Bibli jsou ty nejlepší zprávy

Všichni žijeme v mediálním chaosu. Tuny zpráv se na nás valí ze všech stran. I my křesťané podléháme dezinformačním e-mailům, falešným zprávám a zapomínáme, že bychom měli být obezřetní. Nemusíme se však znepokojovat – našťastí máme ty nejlepší zprávy v Bibli. Písmo se tak hodí pro povzbuzení, nápravu, učení, usvědčování (2 Tim 3, 16). Bůh nám říká: „Budete mne hledat a najdete mne.“ (Jer 29, 13).

Mnoho lidí totiž v současném světě žízni po životě, pokoji, uzdravení a toto může dát jen Kristus, proto ho Církev hlásá a vede k jeho poznání. Svatý Jeroným, od jehož úmrtí letos uplyne 1600 let, prohlásil: „Kdo nezná Písmo, nezná Krista.“ Proto přeložil Písmo do srozumitelného jazyka, aby bylo přístupné všem. Katolický katechismus uvádí, že církev naléhavě a důrazně vybízí všechny věřící, aby častým čtením Písma získali nesmírně cenné poznání Ježíše Krista. A v letošním roce, Roce Božího slova, to platí obzvláště. Vždyť události v Bibli nás mají vést ke správnému jednání. Bůh nás chce vést krok za krokem jako náš průvodce životem a věrný přítel.

O tom jsem se sama několikrát přesvědčila, když jsem po modlitbě prosila Pána o pomoc, radu, a náhodně otevřela Písmo. Například ve společenství po půlroční modlitbě, kterou jsme zaměřovali na to, zda se máme pustit do evangelizačních aktivit ve farnosti, jsme otevřeli Písmo a četli jsme: „Je čas příhodný, jsme Boží služebníci“. Jindy to byla slova: „Jsme spolupracovníci na Božím díle“ nebo „Zajeď na hlubinu a spusťte sítě k lovu.“ Potvrzení přišlo, když jsme četli: „Nebojte se!“

Když jsem váhala, zda podat mé osobní svědectví veřejně na kursech, oslovil mě úryvek a inspiroval tento úryvek: „Já nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych dokončil svůj běh, který jsem dostal od Pána Ježíše, hlásat evangeli-

um v Boží milosti.“ A o několik veršů dále sv. Pavel dodává: „Svěřuji vás Bohu a slovu jeho milosti.“ Poznala jsem, že i mě obyčejného, nedokonalého a hříšného člověka chce Bůh použít ke svému dílu.

Katolický katechismus uvádí, že církev vybízí všechny věřící, aby častým čtením Písma získali nesmírně cenné poznání Ježíše Krista.

A tak mě stále utěšují slova Knihy knih, např. „Jde mi o přízeň u lidí anebo u Boha? Snažím se zalíbit lidem? Kdybych se stále ještě chtěl líbit lidem, nebyl bych služebníkem Kristovým“ (Gal 1, 10). Z téhož listu mě povzbuzuje: „Každý ať zkoumá své vlastní jednání, každý bude odpovídat sám za sebe.“ Často si musím připomínat tato slova: „Neposuzujte, abyste nebyli odsouzeni. Tím, že soudíš druhého, odsuzuješ sám sebe.“ „Bůh vidí do srdce, neposuzujeme podle lidských měřítek.“

Jiný úryvek varuje: „Svá slova važ a odměřuj a ústa zavři dveřmi na závoru.“ Jiný těší: „Nepoddávej se zármutku a netýrej se starostmi. Z poraněného oka vytryskne slzy, ze zraněného srdce vzejde zkušenost. Neoplácejte zlé za zlé, naopak žehnejte. Všechnu svou starost vložte na něj, neboť mu na Vás záleží. Kdo miluje Boha, af miluje i svého bratra.“

I mnoho dalších slov Písma nás může oslovit. Ráda čtu následující: „Svou sílu hledejte u Pána. Snášejte se navzájem a odpouštějte si. Žijte v radosti, napravujte své nedostatky, povzbuzujte se, buďte jednomyslní, pokojní a Bůh lásky a pokoje bude s Vámi.“ Proto stále více otvírám Bibli a věřím Kristu, který může dát ty nejlepší dary nám i celému světu. Poznáváme Pána, je na to příhodný rok – Rok Božího slova. ■

Miloslava Zlatušková

Dvacetkrát s Tříkrálovkou

Letošní Tříkrálová sbírka byla mimořádná, protože slavila své dvacáté narozeniny! Já jsem sice zažila všechny ročníky, ale samozřejmě na ty první si nepamatuji. Zato moje „tetička“ Jana Ludvíková si je pamatuje všechny, a proto jsem jeden lednový čtvrtek zavítala k ní a o sbírce jsme si společně povídaly.

Tříkrálová sbírka sice slaví dvacáté výročí svého vzniku, ale u nás se chodil i nulť ročník. Vybavuješ si z něho něco?

(JL) Nevybavuji si to úplně přesně, ale myslím, že jsem začala chodit až na prvním ročníku. Tehdy nás poprosil Pavel Záleský o pomoc při sbírce, sešlo se nás jen pár skupinek.

(MH) Co já vím jen z vyprávění, tak na nultém ročníku bylo opravdu jen minimum koledníků. Moc lidí jim tehdy ještě neotvíralo a nepřispívalo.

Co je pro tebe impulzem k tomu, abys vytrvala a do sbírky se opakovaně zapojila?

(JL) Každý rok, když se sbírka blíží, si říkám, že už jsem chodila mockrát a že bych to měla zase přenechat někomu jinému. Ale ta setkání s lidmi jsou pro mě velmi milá. Na jedné straně bojuje člověk s obavou z toho, co se bude dít a jestli všechno proběhne v pořádku, ale na dru-

hou stranu vidí přirozenou cestu k setkání lidí věřících a nevěřících.

(MH) Já to vnímám podobně. Svou první sbírku jsem prožila asi ve 4 letech. To jsem ještě chodila s mamkou, poté jsem dlouhou řadu let chodila s Aničkou Berkovou až po chvíli, kdy jsem se sama stala vedoucí skupinky. A za celou tu dobu jsem si uvědomila, že peníze jsou důležité, ale úsměvy lidí, slzy štěstí, když vidí tříkrálové koledníky, a radost z návštěvy po dlouhé době je něco mnohem důležitějšího.

Chodíš celou dobu se „svou“ skupinkou králů nebo máš každý rok někoho jiného?

(JL) Já jsem začínala s Hankou a Evčou a od Drážných jsem si na první rok vypůjčila jejich Pavlu. Za celou tu dobu mou skupinkou prošly L. Katolická, E. Katolická, P. Janečková, T. Kutrová a potom jsem vyměnila celou skupinku, protože holky vyrostly. Vzala jsem naší Janču a její spolužačky. Teď už mi odrostly všechny děti, proto chodím s A. Skalníkovou, A. Ambruzovou a K. Indruchovou.

(MH) Takže trošku podobně jako já. Začínala jsem chodit s Aničkou Berkovou a Lídou Ševečkovou. Třetího krále jsme obměňovaly, ale my tři jsme byly „stálice“. Když jsem se stala vedoucí, začala jsem chodit s Ádou Bačkovou, Terezkou Václovou a poslední dva roky jsme do našeho kvarteta přibraly i Klárku Václovou.

Bavíme se o rajonu, který má tvá skupinka za úkol projít. Máš celou dobu stejný?

(JL) Nemám. Ze začátku jsem asi šestkrát byla na různých místech Otrokovic, ale pak z mého současného rajonu někdo vypadl, a tak jsem si řekla, že to zkusím tady. Je to kousek od domu, kde bydlím, a znám to tady. Myslím si, že je dobré, když vedoucí chodí na stejném místě, protože si pamatuje lidi, oni si pamatují jeho, je při tom vždy dobrá atmosféra a navzájem se

na sebe těšíme. A já mám alespoň přibližný časový odhad, jestli stihneme všechny obejít, nebo ne.

(MH) Já jsem tedy jiný rajon než „naši osmičku“ na Újezdech nezažila. Bydlím tady, lidé mě znají a pamatují si mě už od útlého věku. Tudíž ví, že nejsme žádní falešní králové a vždy nás s úsměvem na tvářích vítají u svých příbytků. A díky tomu, že chodím s Terezkou a Klárkou, máme u nich doma takový „záchranný“ BOD uprostřed naší cesty. Tady si alespoň na chvíli odpočineme, zahřejeme se, zajdeme si na záchod, abychom plně sil mohly pokračovat v cestě.

(JL) Tak to máte dobře promyšlené.

(MH) A od doby, co jsem začala chodit s Lídou, máme ještě další tradici. Paní Ševečková bydlí asi v půli naší cesty. Dostáváme se k ní asi kolem poledne, takže nám každý rok nasmaží spoustu palačinek, abychom po cestě neměly hlad. Za což jí patří velké DÍKY! Ono se to totiž nezdá, ale náš rajon je dlouhý, většinou skončíme až mezi posledními, po čtvrté hodině, a hlad se po cestě vždy přihlásí o slovo.

Jsou na vás jako na koledníky lidé hodní?

(JL) Ano jsou. Vždy jsem ráda, že to mám za sebou, a přemýšlím, že je to naposled. Další rok se zeptám Magdy, jestli je dost vedoucích, ona mi odpoví, že není, a já si opět řeknu, že půjdu. Vzpomínám si ale, že když jsem šla poprvé, měla jsem trochu obavy.

(MH) To měl asi každý.

(JL) Tenkrát jsem si ráno náhodně otevřela Bibli a úryvek, který jsem si přečetla, mě opravdu dostal. Byl to verš: „Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvalu, pomoci ti budu, budu tě podpírat pravici své spravedlnosti“ (Iz 41, 10). Tehdy mě to velmi zasáhlo a od té doby si tato slova přečtu pokaždé, když vyrazím na sbírku. Vždy mě to utvrdí v tom, že Bůh chce, abychom šli a přinesli jej do všech lidských příbytků.

Máš nějaké dobré zážitky z koledování?

(JL) Je jich spousta. Jeden rok, když bylo náledí, jsme přišly k domu, kde nám to podklouzlo a my jsme sjely až přímo ke dveřím. Další rok jsme přišly k jednomu bytu, u kterého stál stoleček a na něm nasmažené řízky, chléb a obálka s penězi. To byl pro mě velký zážitek. Ale největším je pro mě příchod do suterénu a pohled na všechny ty lidi, kteří si tam vesele povídají své zážitky. A také, když vidím paní Sedláčkovou a spol., jak se o všechny krásné starají, to je pro mě vždy ta největší odměna.

(MH) Já mám také spoustu zážitků, ale takový opravdu tradiční je pro mě každoroční fotka u Švehlíků. Pan Švehlík vždy vytáhne foťák a svou kroniku začíná naší fotkou. Dalším zážitkem z dětství bylo počítání cukrů. Jelikož moje mamka má už

spoustu let sbírku na starost, tak jsem jí jako malá pomáhala počítat cukry a kalendáře. Dodnes si vybavuji, jak po celém obýváku byly po desítkách naskládány cukry. Za ty roky je toho opravdu hodně a jsem ráda, že jsem součástí tohoto velkého projektu.

Letošní Tříkrálová sbírka proběhla úspěšně. Všichni koledníci v pořádku dorazili zpět, pokladničky byly předány, rozpečetěny a spočítány. Vybralo se neuvěřitelných 337 113 Kč. Všem, kteří se jakkoli do sbírky zapojili, patří velké DÍK! ■

Martha Honzíkova

Tříkrálová mozaika zážitků

Velké poděkování patří vedoucím tříkrálových skupin, kteří nejenže strávili den koledováním, ale také poslali do občasníku své zážitky a dokázali se tak o ně s námi rozdělit.

■ Došli jsme k jedné paní, otevřela nám, zazpívali jsme, ale ona, že nemá peníze a že jí nejede televizor, jestli bychom se jí na to nemohli podívat. Tak proč ne? Pustila nás dovnitř, nastavili jsme jí set top box a televizor se hned rozjel. Ale stejně nám do kasičky nic nedala.

■ Koledovali jsme v jednom domě, a když jsme zpívali, z bytu vyběhl pes. Pořád kolem nás pobíhal, nebylo to moc příjemné. Dozpívali jsme, přispěli nám do kasičky a zavřeli dveře. Ale na psa zapomněli a nechali ho s námi.

■ Byli jsme u jedné rodiny, a když nám dávali do kasičky, chtěli po mně ještě požehnání. A co jsi dělal? – Normálně jsem jim to požehnání dal.

■ V jednom bytě nám otevřela matka se synem, oba už starší a z obou byl cítit alkohol, také se chovali zvláštně. Napsali jsme jim K+M+B na dveře, dali jsme jim kalendářek, cukřík a oni stále čekali, jestli ještě něco nemáme. Připadalo mi, že chtěli nalít. Paní nás na závěr prosila o požehnání. Říkala nám: „Víte, já jsem takový dacan, já do kostela nemůžu, kdybych tam přišla, tak ten kostel musí spadnout.“

■ Někde nám otevřel takový zvláštní pán, vypadal jako zkouřený. I z bytu byla cítit marihuana. Řekl nám, že nemá české peníze, ale někam odběhl a přinesl nám nějaká eura.

■ Zpívali jsme jedné paní, které nestačily dvě sloky. Donutila nás zpívat všech pět, ale tu poslední jsme už neznali, tu si muse-la zazpívat sama.

■ V Halenkovicích žila jedna paní, která dlouho chodila jako vedoucí tříkrálové skupiny. Když zemřela, do jejího regionu nastoupili další. Vždycky za ní ale zajdou na hřbitov, napíší jí K+M+B na pomník, pomodlí se za ni a pak jdou koledovat dál

■ Už dlouho chodím koledovat do stejné oblasti. V jednom domku bydlí dvě paní. Jedna z nich nás už čekala, vítala nás jako staré známé a hned nás upozorňovala, že musíme zajít i k sousedce vedle.

■ Šli jsme kolem Naděje, kde mají tam chráněné dílny, tak jsme zašli i tam. Pečovatelka nám řekla, že klidně můžeme, ale upozorňovala nás, že klienti jsou postižení a bude to s nimi těžké. Zakoledovali jsme jim, pochopitelně jsme od nich nic nedostali, ale jeden pán si přinesl vlastní pokladničku, vydoloval z ní drobné, kterými nám přispěl.

■ Zvonili jsme u domku a dlouho nikdo nešel. Už jsme to chtěli vzdát, ale všimla jsem si, že v okénku vedle dveří jsou vidět připravené perničky. Řekla jsem si, že na nás asi čekají, proto jsme zkusili zazvonit ještě jednou. A skutečně nám otevřeli.

■ Zazvonili jsme u jednoho domu, nahoře se otevřelo okno a pán se ptal, co chceme. Zavolali jsme, že jsme tříkrálová sbírka, a z okna se ozvalo: „No, vás jsme tak potřebovali.“ Ale pán sešel dolů, otevřel nám a dal nám do kasičky nějaké drobné.

■ Letos jsem měla skupinku, ve které byli čtyři králové, a proto jsem přemýšlela, jak to budu zdůvodňovat, až se někdo zeptá, proč je nás víc. A pak jsme to vymysleli –

je přece 20. ročník sbírky. A ten čtvrtý král je bonus. A věřte, mělo to úspěch!

■ V jednom paneláku mi paní na dotaz, zda chce napsat na dveře nápis K+M+B, řekla, že na její dveře nemusíme, ale ať to napíšeme na hlavní dveře do vchodu. Prý ať mají požehnání všichni. To se mi moc líbilo.

■ Vždycky nás pobaví, když někdo z lidí vzpomíná, jak u nich minulý rok koledovaly takové malé děti. Přitom tam už pět let chodíme ve stejné sestavě. Já jako vedoucí a jako králové Anička a její spolužáci, kteří určitě měří metr osmdesát.

■ Sladkosti dostáváme od lidí každý rok, ale jedna paní nás letos překvapila, když nám vnutila láhev vína.

■ Někteří lidé se nás ptali, kde máme anděla, jiní se zase divili, proč s námi chodí čert.

■ Jestli jsem to dobře počítal, tak jsme letos první dvě sloky písničky My tři králové zpívali 133x.

■ Když jsme jedné paní popřáli hodně štěstí, zdraví, pohody, spokojenosti a úsměvů v novém roce, řekla nám, že hlavně ten úsměv a pozitivní přístup k životu je potřeba, a pověděla nám svůj příběh. Před několika lety jí prý v nemocnici oznámili, že má roztroušenou sklerózu. Když na to odpověděla slovy: „Ale jděte.“, řekl jí prý doktor, že lidi s takovým přístupem se časem vyléčí. A ona je teď v pořádku.

■ Chodím už dlouhou dobu ve stejném rajónu a vidím, jak se proměňuje. Lidé odchází, ale přichází noví. Letos nám otevřelo několik rodin s malými dětmi, které jsem v minulých letech nepotkala. Při našem zpěvu se děti choulily rodičům v náručí nebo u nohou a s obavou pozorovaly tři krále. Měla jsem z těch setkání velice dobrý pocit a cítila jsem, jak zrovna pro ně má naše přání štěstí a zdraví pro celou rodinu velký význam.

■ Letos jsem byla mile překvapena, jak na nás v naší čtvrti čekali. Jedna paní na nás volala ode dveří: „Pojďte k nám, já špatně slyším zvonek.“ Jiná nás čekala u okna, volala, že je nemocná, a podala nám peníze

do pokladničky oknem. A další nám řekla: „Viděla jsem vás z okna, můj muž spí po noční, tak vás už čekám.“

■ U jedněch dveří na nás čekal košík, na kterém byl položen papír s nápisem PRO TŘI KRÁLE, a v košíku byla obálka s penězi. Jeden z králů pak na papír napsal – DĚKUJEME.

■ Jeden pán nám řekl: „Jsem chudý důchodce, proto dám jen 10 korun.“

■ U rodinného domu se vyklonila paní z okna a žádala: „Nemohli byste přijít sem pod okno, mám zde svou starou nemocnou maminku, tak aby Vás také viděla.“

■ Tříkrálový dialog: „Nemáte nějaké drobné na rozměnění? Já mám jen velké peníze.“ „Nemáme.“ „Tak já s vámi zajdu k sousedům, třeba mi půjčí.“ U sousedů: „Maruško, ty dávaš sto korun? Tak já dám taky tu stovku.“ ■

Výsledky Tříkrálové sbírky

Obec	Částka Kč
Otrokovice	337 113
Oldřichovice	15 562
Spytihněv	65 424
Komárov	13 261
Napajedla	187 858
Tlumačov	60 674
Pohořelice	32 667
Halenkovice	66 715
Žlutava	42 464
Celkem	821 738

Hromnice – osmisměrka pro děti

V den svátku Uvedení Páně do chrámu si připomínáme, že Pán Ježíš je naším světlem. V tento den se také žehnají svíčky. Ty především v dřívějších dobách lidé zapalovali při bouřce a v modlitbě si vyprošovali ochranu před její ničivou silou. Po vyluštění osmisměrky zjistíš, jak se těmto svíčkám říká. ■

ANNA, HOLOUBATA,
IZRAEL, JERUZALÉM,
MARIE, MEČ, MESIÁŠ,
MOJŽÍŠ, NOC, OČI,
OČIŠŤOVÁNÍ, OTEC,
PÁD, PÁR, POKOJ,
RODIČE, SEDM,
SIMEON, SMÝŠLENÍ,
SRDCE, ZÁKON

Í	J	E	R	U	Z	A	L	É	M
N	Í	H	H	R	Z	Á	K	O	N
Á	N	O	E	M	I	S	J	O	R
V	E	L	P	Á	D	Ž	N	O	C
O	L	O	O	M	Í	E	D	T	N
Ť	Š	U	K	Š	Á	I	S	E	M
Š	Ý	B	O	I	Č	R	Č	C	A
I	M	A	J	E	D	A	Á	N	O
Č	S	T	M	C	K	M	N	P	Č
O	Y	A	E	L	E	A	R	Z	I

Rok Božího slova a vtipy

Rok Božího slova, který nyní probíhá, nás vybízí k častějšímu čtení Bible. K některým postavám a událostem z této knihy se váže řada vtipů.

■ V náboženství se katechetka ptá dětí, jakého hříchu se dopustili bratři, když Josefa prodali do otroctví za dvacet stříbrných. Jeden z žáků prohlásil: „Že ho prodali tak levně a nepokoušeli se smlouvat.“

■ Kazatel káže o synech Adama a Evy a připomíná, jak Kain zabil Ábela. Říká: „Zločinnost je dnes hodně nižší, v té době byla čtvrtina z lidí na světě vrazi.“

■ Čemu se můžeme naučit u podobenství o dělnících na vinici, kteří dostali všichni stejnou mzdu, ať začali pracovat ráno nebo večer? Odpověď: „Že nemáme chodit tak brzo do práce.“

■ Noe naložil do archy rodinu, po dvou ze všech zvířat a vyplul. „Proč s sebou nevzal ryby?“ „Aby měl těch 40 dní co chytat.“ „To nemohl, protože měl jen dva červy.“

A jeden vtip pro dospělé:

Co je to zázrak? Je to událost, kdy Hospodin chce dát najevo svou existenci.

Co je to náhoda? Je to zázrak, kdy Hospodin chce zůstat inkognito.

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337, E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.famost.otrokovice.cz>

Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Míša Samohýlová. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Zdeněk Kvasnica, Pavel Záleský, archiv TKS.

Uzávěrka dalšího čísla: 16. 2. 2020. Vydání dalšího čísla: 1. 3. 2020.